

Preek 6 mei 2018

Ds. Jaco Zuurmond
6e Paaszondag
Genesis 8, 1 – 14

*en als het anker is gelicht,
naar waar... naar waar?
Stil, sluit de deuren dicht...
bemin elkaar...
(A. Roland Holst)*

Gemeente van de Levende,

Ja, daar zitten we dan, met z'n allen in dat bootje, in die ark.

Weten we trouwens nog hoe het begon, die vloed?

Ik besef dat we ondertussen wat nieuwe gasten aan boord hebben gekregen, dus is het misschien goed om nog even terug te gaan naar dat moment dat de regen begon. Hier in de Ontmoetingskerk hebben we dat namelijk tamelijk hevig meegemaakt. Kijk maar:

Video: Kees Posthumus en Juul Beerda, uit 'De Bijbel in een uur', gespeeld in de

Ontmoetingskerk

*en als het anker is gelicht,
naar waar... naar waar?*

Want na 40 dagen regen komt dus... 150 dagen niets.

150 Dagen dobberde Noach rond, zonder dat er ook maar iets gebeurde. Honderdvijftig dagen – dat

is 21 weken... vijf maanden lang. Vijf maanden lang gebeurde er niets. Sterke nog – op het bootje merk je er niets van of het water nog verder stijgt... of dat het toch zakt. Hoe zou je het willen

meten? Hoe zou je het willen weten?

“Na honderdvijftig dagen begon het water te zakken”. Je leest er in het verhaal zomaar aan voorbij

tot er wel weer wat gebeurt: de bergen steken de kop op, de ark loopt vast op de Ararat. Ja, daar staan we graag bij stil, bij de handelingen in het verhaal, de wendingen, de gebeurtenissen. Mooi! Er gloort weer hoop!

Maar het verhaal vertelt ondertussen ook van 150 dagen dat er niets gebeurt; van het stilzwijgen van God en het richtingloos voortdrijven. Ook dat is een geloofservaring en soms een beeld van ons

leven, een periode die je uit moet houden, heen en weer geslagen op de golven van hoop en vrees, 150 dagen voortdobberen over de vloed, tijden waarin je leven nergens toe leidt. Het is zoals het is.

Tijden dat je niet anders kunt dan: incasseren. Zoals die vrouw met de kanker in haar lijf, die zei: “Ja,

ik heb wel twee nachten slecht geslapen, maar toen dacht ik: waarom al die anderen wel en ik niet?”

Het is zoals het is. Je kunt er niets aan veranderen.

Je zou wel klagend naar omhoog willen vragen ‘waarom toch Heer’ – maar je weet eigenlijk best wel dat dat niet de goede vraag is. Het ‘waarom’ getuigt soms zelf van een zekere arrogantie, alsof jij zo volstrekt anders bent dan je medemensen, alsof jij iets geheel anders had verdiend.

Moet jij niet ‘gewoon’ jouw deel van het menselijk leven dragen? Je maakt toch ook deel uit van de mensheid. En nu treft het jou.

De vraag die de Bijbel dan stelt is niet of er misschien toch wat achter dat toeval zit – dat is veeleer de vraag van het heidendom. Nee, de vraag waarin de Bijbel ons wil helpen is: hoe wij er dan mee omgaan, met alles dat ons toevalt... dat ons treft. Hoe maak je dan het leven tóch goed? Hoe houd je het vol te blijven geloven in een goede schepping?

Wat Noach heeft gedaan, die 150 dagen dat er niets gebeurde? Een boer, toen hem gevraagd werd hoe hij het volhield, want in zijn leven was ook iets gepasseerd, zei: 'Gewoon de koeien blijven melken.' Dat had Noach ook te doen. Op tijd opstaan, zorgen dat je op gezette tijden voldoende eet, af en toe toch maar een verjaardag vieren, als het even kan: "Heb elkaar lief" (Joh. 15:17) - en verder... ja, gewoon de koeien blijven melken. De discipline van elke dag is een kostbare waarde in tijden dat er te weinig verandert.

Wachten dus. Kunnen wachten.

Stil, sluit de deuren dicht...

bemin elkaar...

En soms mag je dan toch, ineens doorlezen:

Noach laat twee vogels uit om zich te oriënteren op hoe het op de aarde gesteld is. Vogels dienden in de oudheid als navigatiesysteem. Iet voor niets heet de uitkijkpost van een oud zeilschip het 'kraaiennest'.

De duif – die vliegende huisgenoot van de mens -, de duif tenslotte, keert niet weer, als zij voor de tweede maal wordt losgelaten.

Die had wel wat anders te doen, zo besef je: koeren in de bomen, een doffer tegen het lijf lopen, een nest bouwen.

Het uitblijven van de duif is een teken van hoop. In de bijbel wordt hoop geput uit wat er níet is: hier een duif die niet terugkeert, in het evangelie van Pasen een leeg graf.

Als Noach 's avonds die duif mist, vat hij moed. Kennelijk is het gemis de vindplaats van de hoop: 'Hij

is hier niet.', zo klonk op Paasmorgen – en sinds die morgen zingen wij weer het Gloria, tegen alle klippen op.

Zou het je lukken, mens, met je lek en gebrek, om mee te zingen! Maar niet te hard, want er is moed voor nodig om ermee te leven dat de duif niet is teruggekeerd en dat dat goed is.

Nee, zij is niet verdronken, zij vindt haar weg wel. Nee, zij is niet te pletter gevallen, zij koert in de bomen.

En jij? Wat ga jij nu doen?

"Op de zevenentwintigste dag van de tweede maand was de aarde droog." – zo vertelt het verhaal.

In de Joodse kalender is dat 40 dagen na Pesach. In de Christelijke kalender wordt die dag 'hemelvaart' gevierd. Komende donderdag dus (knap werk van de roostermakers!). Het feest van de verzoening van hemel en aarde.

Er valt te leven onder Gods hemel, zo vertelt die dag. Er valt te leven op Gods aarde... in Gods schepping... die door alles heen... goed wil zijn voor mensen. Voor mij. Voor jou.

"Noach maakte het dak van de ark open en keek rond...
... de aarde was drooggevallen."

Laat het zo zijn – voor mij, voor jou.

Amen